

Keresztelő János tanítványai egyszer Jézushoz járultak, és megkérdezték tőle: „Miért van az, hogy mi és a farizeusok gyakran böjtölünk, a te tanítványaid viszont nem tartanak böjtöt?” Jézus így felelt nekik: „Vajon szomorkodhat-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Eljönnek a napok, amikor elviszik tőlük a vőlegényt, akkor majd böjtölnek.”

A böjt valaminek a hiánya. Hiányozhat valaki-valami azért, mert megfosztottak tőle, de hiányozhat azért is, mert én lemondtam róla: magamat fosztottam meg tőle.

Az első esetben az ember általában kiszolgáltatott; legfeljebb a reakciója, a hozzáállása fölött rendelkezhet, pl. - irigykedik arra, akinek (még / több) van,

- kesereg a saját hiánya miatt,
- bosszút forral és visszaszerezni akarja, amitől megfosztották,
- nagyvonalúan továbblép...

Persze könnyű a nagyvonalú lemondást és továbblépést dicsőíteni tele hassal; és érthető annak az elkeseredettsége, akitől a betevő falatját vették éppen el. Vagy könnyű a tárgyi dolgoktól való szabadulásról elmélkedni a fűtött szobában, a kényelmes fotelben ülve; és érthető még a koszos takaróhoz való ragaszkodás is az aluljáróban éjszakázó esetében. Mennyire körülmény-függő minden!

De hiányozhat valami azért is, mert én mondtam le róla: akár úgy, hogy egyszerűen csak elszakítottam magam attól a dologtól, akár úgy, hogy odaadtam másnak, és nekem nem maradt – és mégsem sajnál(tat)om magamat!

A böjt nem egyszerűen hústilalom: egyél helyette pl. finom rántott sajtot! Legtöbbünknek – pláne egy-egy napra – valószínűleg nem igazán áldozat a húsmentes étkezés, sőt! (Legfeljebb az igényel némi energiát, hogy egyáltalán észben tartsuk...) Értelmesebb böjtöt – önmegtartóztatást, hiány-átélést – kellene keresnünk! Pl. lehet a böjt lemondás valamiről, ami megszokott, kényelmes, a napi élethez hozzátartozó: az ebéd után bekapott kocka csokiról, az esti internet-szörfölésről, a lájk-ok gyűjtéséről és osztásáról... Ki-kki megtalálhatja, hogy mi figyelmezteti őt leginkább arra, hogy böjti idő van: hiány-időszak, fókusz-áthelyezési időszak, bűnbánati idő.

Lehet a böjt „szerves aszkézis” is: nem csupán lemondás a lemondásért, hanem lemondás azért, hogy amiről lemondtam, azt – vagy annak az értékét – odaadjam annak, akinek nincs. A napi desszert (túrós táska, kakaós csiga stb.), vagy egy-egy kávé árát szépen össze lehet gyűjteni. Az impulzusvásárlásokat megfékezve egy-egy új póló, sál, napszemüveg, csecse-becse, egzotikus gyümölcs, színes magazin stb. árát szintén félre lehet rakni. (Nem bent hagyni a pénztárcánkban!)

40 – vagy most már csak 38 – böjti nap alatt egész szép summa tudhat összegyűlni. És biztosan lesz kinek odaadni! Pénzadományként vagy akár személyes ajándékként: néhány barátságos szót váltva a megajándékozandóval, legyen az menekült, „csak” hajléktalan, vagy egyszerűen rászoruló: valaki, aki szomorú, hiányt szenved: „elvitték tőle a vőlegényt”, nincs, aminek örülhetne...

Ha így teszünk a következő hetekben, a mi örömünk is növekedni fog, és Jézus öröme is bennünk! Megmondta, hogy Neki épp’ az a szándéka, hogy együtt örülhessünk (ld. Jn 15,10-11).

Schanda Bea, Budapest